

Пролог

— Лютопес ніколи не ховається! — загарчав Бурко на великого золотавого пса, міцно встромивши величезні як для щеняти лапи в листяну мульчу.

Серце Лизи страшенно калатало, коли вона дивилася на нього. Їхній другий брат, Круть, нервово заквилив і підійшов ближче до чорно-білого пса.

Лиза знала, чому Бурко сердиться.

«Щось до нас іде, і золотавий пес знає, що саме», — подумала вона.

Двоє дорослих собак ішли та тихо гарчали, вважаючи, що цуценята не чують їх і не відчувають запаху страху, що посилюється. Лиза витріщилася на золотавого пса Щасливця й здригнулася від вух до обвислого хвоста. Це був великий хоробрий собака. Якщо вже він боявся того, що видавало ті дивні зойки вночі, то це мало бути щось украй погане.

На якусь мить Щасливець ніби завагався, утупившись у Бурка, немов розлючене цуценя було таким саме страшним, як і небезпека, що переслідувала їх у темряві.

— Цуценята, робіть те, що робимо ми, — наказав Мікі, чорно-білий товариш Щасливця. Він заходив-

ся качатися по землі, аж поки його хутро не стало важким від бруду та опалого листа.

Лиза й собі почала викачуватися, поки не відчула, що вона радше скидається на болотяну кульку, ніж на цуценя. Зазвичай їй було б приємно качатися на лісовій підстилці зі своїми братами та новими друзями, але зараз ігри не на часі. Вона підбадьорливо штовхнула мокрим носом маленького Крутя, допомагаючи йому вкритися мульчою, поки його знайомий теплий молочний запах не зник за запахами лісу.

— Не піддавайтеся бажанню вмитися, — попередив Мікі, і Круть завмер із напіввисунутим маленьким рожевим язичком, яким уже збирався злизати бруд із хутра. — Добре. Тепер нам потрібно поводитися дуже тихо й спокійно.

Мікі заповз під кущ, Лиза й Круть полізли за ним. Лизин брат підповз ближче до Мікі й сховав тремтячу морду в шерсті великого собаки. Лиза теж хотіла сховати мордочку, але не змогла змусити себе відвести погляд. Хай би якими були ті потвори, вона мусила побачити їх.

«Я б хотіла, щоб наша мама-собака була тут, — думала вона. — Мама була велика й сильна. Вона б прогнала потвор».

Але тепер у Саду не було ні мами-собаки, ні зграї, ні довголапих, які б їх доглядали. Їхня мама-собака пішла — до Собаки-Землі, як сказав Щасливець, — і в них не було ні їжі, ні дорослої собаки поруч, яка б навчила, що їм тепер робити, аж доки не прийшли ці двоє дивних псів.

Лиза сподівалася, що Собака-Земля піклується про її маму-собаку. Перед тим як залишити Сад, вони поховали її разом із холодним нерухомим цуценям, якого знайшли у високій траві.

Лиза притиснула вуха до голови й придушила бажання заскімлити. Тепер вона відчувала запах потвор. На мить їй здалося, що це собаки, але це не було схоже на той запах, який витав у Собачо-му Саду, чи на той, який принесли із собою Мікі та Щасливець. Він був різкіший, незвичний.

Ці дорослі собаки пообіцяли потурбуватися про них, тоді цуценята їм повірили й покинули домівку. Тепер Лиза дивилася на Щасливця, який усе ще стояв на міцних лапах за кущем, і сподівалася, що пес із золотавою шерстю дотримає слова.

— Я ні від чого не ховаюся! — гаркнув Бурко на Щасливця.

З Лизиних грудей підіймалося тихе гарчання. Їй теж хотілося гаркнути й сказати дурному братові, щоб він не був таким бовдуром, але вона не наважувалася привертати увагу.

Бурко розвернувся йти геть, а Лиза напружила лапи, ладна вискочити й відтягнути його за загривок у безпечне місце, якщо буде треба. Але потім вона почула голоси, і її мужність похитнулася.

— Де ті щенята ділися?

— Десь близько, бандо. Нюште цуценят...

«Що це?» — подумала Лиза, від жаху дужче притискаючись животом до землі.

Щасливець кинувся вперед і штовхнув Бурка до куща. Бурко опирався, його лапи шкрябали по багнюці.

«Чи ж у тебе голова камінцями набита? — Лизі захотілося grimнути на нього. — Припини пручатися!»

Нарешті Бурко ковзнув у зарості біля Лизи, а Щасливець вдерся за ним, тримаючись поруч. Він щось бурмотів Буркові, і його слів Лиза не могла розчути, але вона почула відповідь Бурка, від якої здригнулася:

— Койоти? Хто це?

— Я їм щенят. Починаю з ніжних носиків! — прошипів звідкись хрипкий голос.

— А я люблю похрумкати хвостиками!

Навіть Бурко замовк, боки його тремтіли. Лиза визирнула між гілочок, вдивляючись широко розплющеними очима, і помітила фігури, що рухалися на вершині пагорба. Їхні обриси були схожі на собачі, хіба що пухнасте тіло трималося на довгих тонких лапах, таких кощавих, що, здавалося, немов просто на кістки напнули шкіру,

Круть глибше зарився в густе хутро Мікі, і навіть Бурко заплющив очі. Але Лиза відмовилася відвести погляд.

«Я не боюся йти до Собака-Землі, — гарчала вона про себе, спостерігаючи, як наближаються койоти. — Але жодне *напівсяче поріддя* не хрумтітиме моїм хвостом».

Розділ 1

Громоваця стояла за межами табору зграї та спостерігала за тим, як на галявині юрмилися собаки. Вони скидалися на переполюхані тіні, що вили та дзвякали від горя та жаху.

Слабкі лапи Собаки-Сонця торкалися верхівок дерев, але землі не сягали. Світло, що падало на тіло вбитої собаки перед лапами Громоваці, було таке саме сіре, як і його рвана шкура.

Лише яскраві бризки крові виділялися в напівтемряві.

«Це зробив пес», — думала вона.

Громоваця опустила на живіт зазирнути в неживі очі Шепота. Його рани були жахливі. Жоден собака не зміг би вижити після такого, не кажучи вже про милого тендітного Шепота. Його бік і живіт були роздерті міцними пазурами, а горло розірване.

Громоваця втискала лапами в темну, майже чорну від крові землю, бо Шепіт віддав усю кров Собаці-Землі.

Громоваця вже бачила мертвих собак — багато. Вона пам'ятала їхні морди. Вуха її мами-собаки були відтиснуті від голови. Бритвинне цуценя здавалося спокійним, хоча невідомо, чому воно померло. Верхня губа Жаха була скривлена в божевільному, лютому гарчанні, яке не припинялося до самого кінця.

Але очі Шепота були широко розплющені, а щелепи злегка розтулені, ніби від здивування.

«Хто це зробив із тобою?» — думала Громоваця.

Вона зрозуміла, що важко дихає і тремтить. Їй стало холодно, але вона не знала, чи був це справжній холод, чи холод від жаху.

Її товариші й далі скавулили й кружляли біля тіла Шепота. Бруно стурбовано ходив сюди й туди, його великі лапи непевно ковзали, ніби він боявся торкнутися землі, де помер Шепіт. Омега зграї Сонечко тремтіла під деревом, ховаючи голову за купкою трави.

Громоваця наче здалеку почула, як якийсь пес завивав:

— Ходімо за запахом — знайдемо їх!

Кілька собак кинулося крізь кущі до дерев, серед них була маленька біла Ритка й високий худий Кось. За мить до них приєднався Мікі, чорно-білий пастуший собака.

«Занадто пізно. Шепота тепер не врятуєш, — подумала Громоваця. — І ви не знайдете його вбивцю. Шепіт уже давно мертвий». Його рани висихали, і від нього віяло холодом. Той, хто його вбив, мав бути вже далеко.

Знову Гроловиці спало на думку: «Певно, що це із Шепотом зробив саме собака. Але хто саме?»

— Як це могло статися? — зойкнула альфа, і злість у її голосі була сильнішою за потрясіння. — Це наша територія! Хто вчора ввечері патрулював?

— Я, альфо. — Колючка вийшла вперед на тремких лапах.

— Я очолювала патруль, альфо, — сказала Вітерець, підходячи до Колючки. Вона заспокійливо штовхнула собаку носом. Вітерець міцно трималася на лапах, але заледве вона глянула на тіло Шепота, її карі очі стали глибокими й темними. — Ми цілу ніч ходили вздовж кордонів табору. Ніхто нічого не бачив.

«Щоб обійти весь табір і повернутися, потрібен час, — подумала Гроловиця. — Тож якщо хтось не захоче, щоб його помітили, буде нескладно уникнути патруля». Але щоб знати це, вбивця, мабуть, спостерігав за зграєю та вивчав звички патрульних собак... А це означало, що за ними спостерігав якийсь пес, про якого вони не знали і який вирішив зайти на їхню територію, щоб убити бідолашного Шепота.

Це не мало сенсу.

Хіба що... Цьому собаці взагалі не потрібно було проходити повз патруль.

Гроловиця похитала головою, наче могла відігнати цю думку, перш ніж та закріпилася. Та, попри її зусилля, гадка міцно засіла в голові. Навіть думати про це було схоже на зраду, але...

А що, як убивця Шепота прийшов із табору?

Гроловиця озирнулася на інших собак, боячись і водночас сподіваючись, що про це подумала не лише вона. Але решта зграї досі спостерігала за альфою та сторожовими собаками, які стояли, опустивши хвости.

Альфа зиркала на Вітереця й Колючку, її тендітні лапи тремтіли від люті й необхідності так довго стояти, тримаючи обтяжене майбутніми щенятами тіло.

— Ви нічого не бачили. Ви нічого не чули. Отже, ваш патруль нас підвів.

Стрілка, Жук і омега засмучено завили.

— Що це означає? — скавуліла омега.

Стрілка знічено схилила голову:

— Невже наші патрулі марні?

— Вони точно не допомогли Шепотові, — глухо пробурчав Дубко.

— Уся суть сторожових собак у тому, щоб тримати небезпеку подалі від зграї, — сказала альфа. Вона випросталася, нашорошивши вуха, і повернула довгий ніс у бік Лади й інших сторожових собак. — Нам потрібні посилені та частіші патрулі. Я хочу, щоб відтепер завжди патрулювало вдвічі більше собак.

Коли погляди всієї зграї звернулися до Лади, Гроловиці на мить аж дух перехопило, Лада досі очолювала сторожових собак, хоч альфа й відрядила її на Високу Варту, покаравши за крадіжку їжі з купи свіжини. Гроловиця була впевнена, що Лада не коїла того злочину. Мабуть, зараз вона спустилася зі скелі, почувши згорьоване виття собак. Лада повела носом, немов захищаючись.